

"Em khỏe chưa? Nhã Uyên Khanh"

"Tôi đã trở về tìm em rồi đây"

Âm thanh giọng nói đó rất chi là quen thuộc với bản thân cô, mãi mãi không bao giờ quên được, ấm áp ngọt ngào, Uyên Khanh trợn mắt ngạc nhiên chậm rãi quay đầu qua nhìn, cô bất chợt lúng túng miệng lưỡi ấp úng.

"Trác Phàm? Anh...sao lại ở đây"

Trác Phàm mỉm cười, nhẹ nhàng tiến bước lại gần Uyên Khanh hơn, cô theo phản xạ lùi người về sau, anh nheo mày, thấy Uyên Khanh ngại ngùng nên cũng không dám đi thêm, anh đứng im.

"Tôi về tìm em, tôi về thực hiện lời ước thề mà năm xưa tôi đã nói"

Uyên Khanh nghe xong đáy lòng có chút lung lay, đôi bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt tấm chăn mềm mịn, cô không biết phải nói gì ngay thời điểm này nữa? Mọi cảm xúc của ngày xưa lại bất ngờ ùa về. Phải, Trác Phàm và Uyên Khanh trước đây đã từng có một tình yêu, nhưng chuyện cũng diễn ra rất lâu

Khi ấy hai bên gia đình cũng thuộc dạng có điều kiện, cô và anh yêu nhau còn tính đến chuyện hôn nhân, nào ngờ đột ngột anh đi Mỹ du học. Cô nói, anh cứ đi cô ở lại vẫn ổn, lúc đó Trác Phàm hứa khi hoàn thiện việc học sẽ quay về tìm cô cầu hôn.

Anh sang Mỹ một thời gian, nhà cô sảy ra biến cố, phá sản nợ nần chồng chất, rồi cô và Trác Phàm cũng mất liên lạc, chỉ vì nợ quá nhiều cuộc đời xô đẩy Uyên Khanh mới dính vào Minh Khang.

Nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi, hiện tại cô không còn xứng đáng với anh, cô nhìn thoáng anh giờ cũng trở thành một bác sĩ giỏi làm việc ở một bệnh viện lớn như này thì nên tìm một cô gái phù hợp. Trác Phàm lại gần, đưa tay chạm vào má cô, rất ấm, bàn tay mịn không hề có một chút thô ráp

"Tại sao em không nói gì với tôi"

"Trác Phàm, xin anh tự trọng một chút"

Uyên Khanh gạt tay anh ra tuy rằng không nổi nhưng cô biết đâu là điểm dừng đúng đắn. Trác Phàm hệt hắng, anh cười nhạt, sống mũi hơi cay. Bao nhiêu năm anh vẫn không ngừng tìm kiếm Uyên Khanh, mỗi lần có kì nghỉ anh đều đặt vé bay về nước mang theo chút kì vọng sẽ gặp được cô, kết thúc việc học, Trác Phàm không chọn Mỹ là nơi phát triển sự nghiệp, mà lật đật về quê nhà

Ngày hôm qua khi xuống thăm bệnh, anh vô tình trông thấy dáng vẻ quen thuộc ấy vội vàng đến khám, thì đúng thật đó là cô, nhưng điều làm anh buồn là xuất hiện bên cạnh cô là một người đàn ông.

“Uyên Khanh? Em luôn lừa tôi, tại sao em lại không giữ lời hứa”

“Sao em lại kết hôn, mà người đó không phải là tôi”

Uyên Khanh chờ người, có vẻ như Trác Phàm đã hiểu nhầm nhưng cô sẽ lợi dụng chuyện này, cô mỉm cười tươi

“Phải, em kết hôn rồi”

“Trác Phàm, em đã lừa anh và em cũng không thể đợi, lúc ấy em chỉ là hứa suông”

“Anh đi đi, kéo chồng em vào, anh ấy lại nghĩ ngợi lung lay thì không hay”

Uyên Khanh tuyệt tình thẳng thừng nói, là muốn tốt cho Trác Phàm, hợp đồng sinh con, nợ nần cô còn chưa trả xong với Minh Khang sao dám tính đến chuyện nối lại tình xưa

Trác Phàm lạnh lẽo đôi tay buông xuôi, cô giờ thay đổi nhiều rồi, anh không nói gì gạt đầu rồi quay người bỏ đi, sau khi cánh cửa khép kín, cũng là lúc Uyên Khanh khóc thẹn.

Trác Phàm đi ra hành lang, anh đứng thẩn thờ, khóe môi mềm mỏng cong cong, vẻ mặt trầm ngâm, âu lo, sao Uyên Khanh lại nói dối anh, vốn dĩ Trác Phàm hỏi là để xem thử câu trả lời của cô như thế nào? Ai ngờ lại khiến anh thất vọng đến vậy, hôm qua khi khám xong cho cô, trong lòng còn cào khó chịu, anh liền cho thám tử đi điều tra thông tin của Uyên Khanh, sáng nay nhận được kết quả anh liền lĩnh đến gặp.

“Em và cậu ta không phải vợ chồng? Chỉ là khoản nợ của gia đình...sao em lại nói lừa anh”

Buổi chiều cô nằng nặc đòi hắt cho xuất viện về nhà, cô không thể ở lại thêm, Minh Khang hỏi thì cô không nói, nên hắt đành chấp nhận.

Làm thủ tục xong xuôi, cô cùng Minh Khang đi ra cửa, thì vô tình chạm mặt với Trác Phàm đang đi ngược lại, nét mặt kia rất vô cảm, hững hờ, Uyên Khanh hơi cúi đầu xuống bước đi thì bất ngờ cánh tay cô bị ai đó nắm giữ lại.

“Trở về với tôi, tôi giúp em trả nợ”

“Thằng bác sĩ? Mà đang ngang nhiên muốn chiếm đoạt người phụ nữ của tao đấy à”